

Un camí de mil kilometres comença amb només un pas, som-hi.

Adéu Melic

Segons el rellotge de la mare, el dissabte cap a les sis de la tarda em va caure el cordó umbilical. Era el darrer vestigi de la meva unió física amb la mama. Encara no m'he vist com m'ha quedat però per la cara que va fer el papa quan el va veure, no deu ser massa maco. Suposo que ja anirà prenent forma.

El divendres vaig anar al oftalmòleg, que és un senyor vestit de blanc que no té rès més a fer que jugar amb una llum contra els meus ulls. Si tinc algun advocat entre els meus tiets, que comenci a preparaar la demanda contra aquest individu. Després d'empipar-me durant una estona va dir que tot semblava bé, però que em volia tornar a veure la setmana vinent per posar-me unes gotes. El tema de l'advocat, doncs, és urgent.

Diumenge per la tarda vaig fer la primera sortida amb activitat social. Em van posar un vestit de puntes rosa que em van regalar el

Editorial:

Les coses venen com venen i l'obligació de l'Home és agafar-se-les de la millor manera possible. La felicitat és relativa a cada un de nosaltres, i per tant cadascú ha d'intentar assolir-la plenament, independentment de les circumstàncies que l'envolten. Les regles del joc varien, no importa, nosaltres ens hi adaptem. Certament quan un va vestit de futbolista costa fer-se a la idea que el partit és de basket. Fa una setmana us vem demanar el favor més gran que mai ens haguéssim imaginat. Que escampéssiu una notícia, en aquell moment d'un gran trasbals, entre la família i els amics. Us demavem que malgrat tot escampéssiu la notícia de la normalitat. Avui, des d'aquest diari de bitàcora, us volem agrair a tots la gran ajuda que ens esteu oferint. Els qui heu trucat, per haver trucat, els qui no heu trucat, per no haver fet, als qui heu fet més de mil kilòmetres per estar al nostre costat, als qui ja heu comprat llibres on-line, o robetes per a que la Laia estigui ben guapa, els qui envieu mails, els qui recolzeu als altres quan els anims minven, a tots pels sol fet de ser-hi, moltes gràcies.

* Problemes amb el corresponsal fotogràfic a Sant Cugat ens impedeixen oferir als nostres lectors la foto de la nena més guapa del món.

Pepe i la Juliana (vaig triomfar). Vam anar amb els pares al bateig de l'Albert Solé a Sant Cugat. Va ser una mena de reunió de nens que cridaven i finalment un senyor vestit de blanc (deu estar de moda aquesta temporada) els va tirar aigua pel cap. El pitjor és que els pares no van renyar al senyor de blanc...

Aquesta setmana he tingut una pila de visites. Han vingut a veure'm els

meus cosinets, el Joan, el Ferran, l'Albert, l'Adrià i el Pol, i tots m'han volgut agafar i fins i tot els més grans m'han donat el biberó. Sabeu... hi estic molt a gust amb els meus cosinets!!!

També han vingut la Padrina Esther i les meves "cosinetes segones" (que jo els hi dic cosinetes també, perquè me les estimo igual!!) I també han vingut a veure'm les "tietes" Sònia, (que ha promès que em farà un

reportatge fotogràfic ben aviat) i la Martita, (que va venir des de Madrid) i l'Àlex II. També han vingut algunes amigues de la mare...

I no cal que us digui les estones que passo amb els avis i tiets... m'agrada tant estar amb ells...

Noves incorporacions al meu prestatge:

Rudolf: Reno finolis que només treballa una nit a l'any (Martita E. i Àlex II).
Pinotxo: Vé de Florència i és de fusta (Avia Alba).